

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-02-2019

«Maria va dir: -Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules. I l'àngel es va retirar.» (Lc 1,38).

«"Pare, si ho vols, aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci la meua voluntat, sinó la teua."» (Lc 22,42).

En el primer vers hi ha la resposta de la verge Maria a l'àngel del Senyor, en el moment que li anunciava que ella seria la mare del Salvador. En el segon vers, la pregària de Jesús a l'Hort de les Oliveres, abans de l'arrest i la passió. A tots dos textos s'hi transmet el "fiat" de Maria i el "fiat" de Jesús. En quin sentit? Quin és el seu significat? Quin valor té per nosaltres?

"Fiat" és una forma verbal del llatí, que es tradueix com "succeeixi", "es faci", "sigui".

Quan la Bíblia es va traduir del grec i de l'hebreu al llatí (i la llengua llatina es va convertir en oficial per l'Església), les últimes paraules de la resposta de Maria a l'Anunciació foren traduïdes per "*fiat mihi secundum verbum tuum*", i les de la pregària de Jesús per "*veruntamen non mea voluntas sed tua fiat*". També a la pregària del Parenostre, que el mateix Jesús va ensenyar, diu: "Faci's la teua voluntat", així "*fiat voluntas tua*" (Mt 6,10). El "fiat" també ressona en el principi de la creació, a la primera pàgina de la Bíblia: Déu va dir "faci's la llum", "*fiat lux*" (Gen 1,3).

Aquesta és la meravellosa història del "fiat", que rebel·la i expressa les grans obres de Déu i la seva voluntat salvífica per a nosaltres: la creació, l'encarnació, la redempció.

Per tant, el "fiat" de Maria a l'Anunciació s'uneix al "fiat" del Fill de Déu que, "quan entra en el món", li diu al Pare: «" A tu em presento; vull fer la teua voluntat."» (Heb 10, 9). És un "fiat" per el Pare, que va escollir i va voler a Maria com a mare del Salvador: i ella, pronunciant el seu sí, expressa tota la obediència en la llibertat i en la humilitat, declarant-se "serventa del Senyor".

Certament, primer es trasbalsa i es sorprèn; perquè és conscient que es troba davant d'una proposta infinita de gràcia. Per tant, demana un aclariment, invoca la llum per poder dir si: "Com podrà ser això? (En llatí: "*quomodo fiet istud?*") (Lc 1,34). I, després que l'àngel li mostra com serà protagonista i testimoni de "grans coses", Maria accepta amb plena disponibilitat; "faci's, fiat". És un "fiat" com el que ens va ensenyar Jesús a la pregària del "Parenostre": un abandonament confiat i amb un desig joiós de realitzar la voluntat de Déu. Maria, "beneïda entre les dones", "creu en el compliment" del que el Senyor li diu (cf. Lc 1,42-45): a la plenitud de la gràcia per part de Déu correspon la plenitud de la fe en l'Antic Testament i inaugura el nou poble, preparat per escoltar la veu de Déu, que ara parla per mitjà del Fill.

El "*fiat*" de Maria és més que un simple "sí": representa el sacrifici perfecte de sí mateixa, perfecte en la fe, perfecte en l'esperança, en la caritat, virtuts que es manifesten en l'acceptació total de la veritat, en la humilitat, en la obediència. I és un "*fiat*" que travessa i il·lumina tota la seva vida, i l'empeny a acompanyar al Fill Jesús en la l'alegria i en el dolor.

En l'alegria a les noces de Canà: on pronuncia l'única paraula que ens dirigeix a nosaltres i l'última paraula registrada a l'Evangelí, gairebé el seu "manament" i el seu "testament espiritual". «"Feu tot el que ell us digui."», diu Maria als servents (Jn 2,5). Paraula que surt del cor de Maria, experta en confiar en la paraula de Déu, pot ajudar a altres a fer el mateix. El "*fiat*", viscut per Maria en profunditat, es converteix en un "feu" (en llatí: "*facite*"), una invitació a treballar en obediència, estant sempre a prop del Mestre, fins i tot en el seu sofriment i abandonament, fins la creu.

En el Calvari, Mare i Fill, units i fidels al compliment de la voluntat del Pare per a la salvació dels homes, compleixen el seu "*fiat*". Per aquest motiu, Maria és model d'abandonament total a la voluntat de Déu: va confiar en el Pare i, amb l'ànima traspasada per l'"espasa del dolor", no va dubtar en compartir la passió del seu Fill, renovant al peu de la creu el *fiat* de l'Anunciació.

En la nostra existència, entreteixida d'alegries i de tristeses, d'esperances i de sofriments, i en els nostres temps, en els que la fidelitat ha perdut el seu significat, deixem-nos acompanyar per Maria, que és nostra mare. I així tindrem la força per a pronunciar el nostre "*fiat*" a la voluntat de Déu, segurs que el Pare no ens abandona, sinó que ens repeteix: "no tinguis por; sóc amb tu; la meva gràcia et sosté tots els dies".

Magdalena Aulina - definida com la "màrtir de la obediència" per la seva fidelitat a la voluntat de Déu, que va tocar els cims del verdader heroisme- sempre es va deixar guiar per Maria. A ella li confia la seva "Obra", segura que Maria mai abandona a qui se li confia. Per la intercessió de Magdalena Aulina, demanem a Maria, verge fidel, que sigui la guia del nostre caminar. L'esperança sigui l'àncora segura que ens manté fermes en l'amor de Déu.

